

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 3/21
Luxembourg, 14. januar 2021

Sodba v zadevi C-63/19
Komisija/Italija

Popust pri ceni goriv za prebivalce Regione autonoma Friuli Venezia Giulia sam po sebi ne povzroča kršitve direktive o obdavčitvi energije

Komisija ni dokazala, da je Italija uvedla znižanje trošarin v obliki povračila zneska davka

Svet¹ je leta 1996 Italiji odobril, da do 31. decembra 2006 uporablja znižane stopnje trošarin za bencin, kupljen na ozemlju Regione autonoma Friuli Venezia Giulia (avtonomna dežela Furlanija - Julijska krajina, Italija).

Namen te odobritve je bil zaježitev prakse prebivalcev Regione autonoma Friuli Venezia Giulia, ki so se oskrbovali z gorivom po ugodnejši ceni v eni od sosednjih držav članic, to je v Sloveniji.

Prebivalci Regione autonoma Friuli Venezia Giulia so bili po 31. decembru 2006 še naprej upravičeni do znižanja cene goriv „na črpalki“, bolj nedavno na podlagi deželnega zakona iz leta 2010. V skladu s sistemom, ki je bil uveden s tem zakonom, upravljavci bencinskih črpalk tem prebivalcem kot končnim potrošnikom dodelijo znižanja cen goriv. Deželna uprava pozneje upravljavcem bencinskih črpalk povrne znesek, ki ustreza dodeljenim znižanjem.

Komisija je trdila, da ta ureditev povzroči nedovoljeno znižanje trošarin, ki veljajo za bencin in plinsko olje, prodano prebivalcem Regione autonoma Friuli Venezia Giulia, v obliki povračila. To naj bi tako pomenilo kršitev direktive o obdavčitvi energije.²

S to direktivo so med drugim za energente določene najnižje stopnje trošarin, ki jih morajo uporabiti države članice, da zagotovijo pravilno delovanje notranjega trga. Izjeme so mogoče, vendar morajo biti izrecno odobrene v skladu z Direktivo.

Komisija je torej proti Italiji pred Sodiščem vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti.

Italija je ob podpori Španije navedla, da naj zadevnega prispevka ne bi bilo nemogoče objektivno povezati s postavko „trošarina“ cene goriv „na črpalki“ in da se ta prispevek nanaša bolj na postavko „proizvodni stroški“ te cene, saj naj bi bil namenjen uravnoteženju tega stroška v deželi, za katero je značilno pomanjkanje infrastruktur.

Sodišče je z današnjo sodbo tožbo Komisije zavrnilo.

Sodišče je ugotovilo, da Komisija ne izpodbija tega, da se zadevni sistem prispevkov financira iz splošnega proračuna dežele in ne neposredno in posebej iz dela trošarin za goriva, ki ga je v ta proračun prenesla italijanska centralna uprava.

Da je mogoče govoriti o „povračilu“ trošarin, mora obstajati vsaj posredna dejanska povezava med zneski, ki so povrnjeni upravljavcem bencinskih črpalk (ki ustrezajo popustu, do katerega so prebivalci Regione autonoma Friuli Venezia Giulia upravičeni pri nakupu goriv), in prihodki iz

¹ Odločba 96/273/ES z dne 22. aprila 1996 o dovoljenju nekaterim državam članicam, da za nekatera mineralna olja, če so uporabljena v posebne namene, uporabijo ali še naprej uporabljajo obstoječe nižje trošarinske stopnje ali oprostitve plačila trošarine v skladu s členom 8(4) Direktive 92/81 (UL 1996, L 102, str. 40).

² Direktiva Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 405).

pobiranja trošarin. Sodišče ugotavlja, da Komisija ni niti zatrjevala niti dokazala obstoja take povezave.

Sodišče je navedlo, da Komisija prav tako ni dokazala, da zadevni sistem prispevkov povzroči nevtralizacijo ali znižanje trošarin za goriva.

Sodišče je opozorilo, da je bila sicer predhodno obstoječa ureditev popustov, katere nekateri elementi so podobni elementom zadevnega sistema prispevkov, predmet odstopanja, ki ga je odobril Svet. Vendar s tem dejstvom ni izključeno, da bi bil zdajšnji sistem prispevkov skladen s pravom Unije, tudi če ni bil predmet odobritve.

Sodišče je ugotovilo, da **Komisija ni dokazala, da je Italija z uvedbo zadevnega sistema prispevkov uvedla znižanje trošarin v obliki povračila zneska davka, in zato tudi ne, da ta država članica ni izpolnila svojih obveznosti iz Direktive.**

OBVESTILO: Tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti lahko zoper državo članico, ki ni izpolnila obveznosti iz prava Unije, vloži Komisija ali druga država članica. Če Sodišče ugotovi, da obveznosti niso bile izpolnjene, mora ta država članica v kar najkrajšem času sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe.

Če Komisija meni, da država članica ni sprejela ukrepov, potrebnih za izvršitev sodbe, lahko vloži novo tožbo, s katero zahteva naložitev denarnih sankcij. Če pa Komisija ni bila obveščena o ukrepih za prenos direktive, lahko Sodišče na predlog Komisije sankcije naloži že v prvi sodbi.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793